

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sol Triplex In Eodem Universo

Hermann, Amand

Sultzbaci, 1676

Quinta. An res possit aliqua esse, & non esse in ullo loco?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

singulæ suis propriis præsentis ubicentur? De partibus tamen integran- tibus non currit quæ- stio, quia hæc supponuntur ubicari particularibus præsentis, nam præsentia manûs non est pedis, nec pedis est capitis &c. Itaque ad quæstionem

II.
Omnes partes
substantiæ
quantitas &
qualitates
sunt in loco
per propriam
præsentiam.

Dico: Partes essentielles substantiæ corporeæ, imò etiam quantitas, & quælibet qualitates sunt præ- sentes in loco per propriam præsentiam. Ita Sco- tistæ communitè. Et

Probatur, quòd singulas partes, prima quidem sic de hominis partibus: Nullum spiri- tuale potest esse præsens per ubi circumscriptivum, sed anima hominis est spiritalis, ergò non potest esse præsens loco per ubi corporis, quod est ubi circumscriptivum, patet ma. quia ubi circumscriptivum exigit commensurationem partium rei locatæ ad partes rei locantis, anima non habet extensionem partium, ergò.

Sed probatur etiam universalitèr de quibuscunque aliis formis substantialibus primò: Quia licet aliqua uniantur in eodem spa- tio temporis, non tamen durant unicà duratio- ne, sed duabus; ergò etiam, licet aliqua unian- tur in eodem loco, non debent existere unà præsentia, patet consequentia à paritate, proba- batur ergò ant. materia est unita cum forma & existunt in eodem tempore, sed non existunt eadem duratione, ut de se patet, ergò.

Secundò probatur: Item, potest Deus destruere formam substantialem, & relin- quere materiam nudam & spoliatam omnibus accidentibus, sed destructâ formâ destruitur etiam ejus præsentia, quia destructo subjecto destruitur etiam ejus modus; ergò materia exi- stit per præsentiam distinctam à præsentia for- mæ, non enim est necessè, ut materia etiam sta- tim destruat. Eodem modo potest fieri argu- mentum de forma, si destrueretur materia.

Imò de omnibus accidentibus, de quibus probatur Conclusio primò sic: Si de- strueretur quantitas & relinqueretur substan- tia sine ea, hæc non statim deberet deperdere suam præsentiam quam in loco antè habuit, & si substantia destrueretur reliquâ quantitate, hæc etiam non deberet statim perdere & mutare suum locum; ergò quantitas non est in loco per præsentiam substantiæ, nec substantia per præ- sentiam quantitatis.

Secundò: Quandocunque aliqua for- ma potest poni in pluribus & non est potior ra- tio, cur sit in uno subjecto & non in alio, debet poni in omnibus, sed non est ratio, quòd præ- sentia & ubicatio, quæ est forma respectiva, po- natur in quantitate potius, quàm in qualitate vel substantia, in quibus omnibus esse potest; ergò debet poni in omnibus: probatur ma. quia idèò dicitur, quòd similitudo inter duas rosas tam benè sit in rosa A, quàm rosa B, & idèò ad- mittitur apud Scotistas duplex unio in compo- sito substantiali, quia tam benè materia dicitur uniri formæ, quàm forma materiæ: probatur min. quia alioquin si poneretur in uno subjecto præsentia, deberent omnia alia esse in loco per hanc præsentiam, quòd inconueniens est: De- inde quando separantur accidentia à substan-

tia, quælibet habent proprias præsentias; ergò etiam habebant conjuncta.

Arguitur: Non sunt multiplicanda en- tia sine necessitate, sed nulla est necessitas in composito aliquo substantiali ponere plures ubicationes: ergò: probatur mi. Quia si unica fuerit, omnia, quæcunque unita fuerint compo- sito, erunt præsentia, ergò. R. negando mi. Quia necessitas est, quia potest aliquid compositum poni in uno loco cum quantitate, & omnibus qualitatibus & in alio loco sine omnibus illis, quod signum evidens est, illa non poni in loco eadem ubicatione. Si autem ista omnia ubica- rentur unicà ubicatione, tunc esset impossibile, ut unum ubicaretur sine altero, ut patet, cum materia non possit ubicari sine seipsa, &c.

Instatur: Non potest unum compo- situm poni sine quantitate & qualitatibus in uno loco & in altero sine illis, nisi per Dei poten- tiam; ergò, naturalitèr loquendo, omnia sunt ubicata unà ubicatione, licet supernaturalitèr ubicarentur pluribus. Sed R. negando conse- quentiam, quia, si semel unicà ubicatione compo- situm non potest esse in loco, nunquam erit, tum, quia Deus non variat naturas rerum, tum, quia forma nunquam impeditur, quod potest præstare in genere formæ, si autem impeditur, signum est, quòd nunquam præstare poterit.

Arguitur secundò: Omnia, quæ sunt in toto quanto, sunt quanta eadem quanti- tate; ergò etiam omnia, quæ sunt præsentia in eodem loco, sunt præsentia unicà ubicatione. R. negando consequentiam; Disparitas est, quia plures præsentia sunt composibiles ad se- invicem, non verò plures quantitates.

Instatur: Quantitas est fundamentum, seu ratio fundandi præsentiam; ergò si quanti- tas est una, etiam præsentia & ubicatio erit una. R. primò, negando ant. Quia fundamentum est substantia, imò dici potest, esse omne id, quod potest esse præsens in loco. Et si tibi hoc non placet. R. secundò dist. Quantitas est ratio fun- dandi præsentiam, quæ facit esse in loco impe- netrabilitèr, concedo ant. quæ facit esse in loco simpliciter, aut definitivè, nego ant. & similiter dist. consequens. Contrà i. Responsum.

Urgetur: Non potest aliquid esse fun- damentum præsentia, nisi quod potest per se moveri motu locali, sed multa, quæ sunt in compo- sito, non possunt per se moveri motu locali, ergò. R. negando ma. Quia in omni debet poni præsentia, quod potest moveri, siue postea moveatur per se, siue non, dummodò res sic mo- ta possit esse in loco præsens absque eo, quòd etiam illud alterum sit præsens, quæ est ratio multiplicandi præsentias.

QUÆSTIO V.

An res possint aliqua esse, & non esse in ullo Loco?

Ad hanc quæstionem Scotistæ defen- dentes Locum Aristotelicum superficiei, non modò respondent, id fieri posse, ut res aliqua sit, & tamen nullibi sit, imò hoc defac- tò contingere cum Cælo supremo, quod quoad superficiem con- vexam, seu quoad locari non est in aliquo loco, bene

benè tamen quòad superficiem concavam, seu quòad locare; Quidquid tamen dicant ipsi, ego

Dico: Nullam creaturam esse dabilem, quæ ad extra à producta sit, & non sit in aliquo determinato ubi, seu: Nullam creaturam posse esse & nullibi esse: Ita Scotistæ complures post subtilem Doctorem, & Recentiores catervatim contra Pontium, Vasquem & Oviedo.

Probatur Conclusio primò

Authoritate Sanctorum nostrorum Doct. D. Augustini Epist. 7. ubi ait: *Spatia Locorum tolle corporibus, nunquam erunt & quia nunquam erunt, nec erunt:* & 151. docet: *Omne corpus in loco esse:* lib. de immort. animæ: cap. 1. ait: *Quidquid est, nunquam esse non potest.* D. Bernardus, licet hoc expressis non habeat terminis, clarè id tamen innuat, dum docet: *Finem substantia cuiuslibet rei locum esse.* Ex quo sic argumentor: Implicat rem esse sine suæ substantiæ sine, id est, sine suæ naturæ limitatione; ergò implicat creaturam esse sine loco & omni ubi, quod Confirmari potest tali ratione: Implicat rem esse in rerum natura & non durare; ergò etiam implicat rem esse extra suas causas sine omni ubicatione.

Probatur Conclusio etiam

Ratione, primò: Si posset aliqua creatura esse & nullibi esse, maximè, quæ fuisset creata ante mundi constitutionem, vel defactò in spatiis imaginariis vulgò dictis, sed hæc necessariò esset in loco; ergò non potest aliqua creatura creari, quæ non sit in loco: probatur mi. tum, quia locus nihil est aliud, quàm spatium, ut supra dixi: tum sic, si aliqua creatura crearetur in vacuo, quod Deus potest facere, etiam secundum ipsos Adversarios, à terra usque ad spheram ignis: illa creatura in eo casu esset in loco; ergò etiam illa, quæ crearetur in spatio imaginario; probatur consequentia ab omnimoda paritate, cum spatium imaginarium & vacuum inter se non differant, nisi penes terminos, quòd hoc scilicet, sit finitum, alterum infinitum.

Probatur secundo: Nulla creatura existere & creari potest, cui non sit Deus intimè præsens; ergò etiam nulla res, quæ non sit alicubi: ant. est certum & à nemine negatur: probatur consequentia, Deus esset illi creaturæ præsens intimè; ergò etiam creatura Deo, sed esse præsentem alicui, arguit locum; ergò illa creatura esset in loco: probatur ma. quia correlativa sunt ista; ergò si Deus est præsens creaturæ, creatura erit præsens ipsi. Confirmatur: illa creatura esset Deo præsens non in quantum Deus ubiq; est, alioquin esset immensa, sicut Deus, sed tantum prout Deus habet virtualem determinationem; ergò etiam tantum responderet ipsi in quantum haberet virtualem determinationem, & consequentèr haberet determinatam ubicationem.

Dices: Creaturam illam futuram intimè præsentem Deo propter Dei immensitatem, non verò per ubicationem in ipsa creatura receptam. Sed Contra: Illa creatura non esset præsens Deo ubiq; ergò per aliquid in ipsa superadditum esset potius præsens huic virtuali

F. Amandi Hermann Physica.

determinationi Divinæ, quàm alteri; probatur consequentia, quia illa creatura est indifferens, ut sit præsens huic virtuali determinationi, quàm illi; ergò quòd huic sit præsens & non illi, per aliquid superadditum esse deberet, quia illa creatura, quæ esset præsens virtuali determinationi Divinæ A, posset fieri præsens virtuali determinationi B, etiam postquam jam semel posita fuit ad determinationem virtualem A. Confirmatur: Quia si Deus in tali casu crearet duas creaturas, tunc non esset utrique præsens intimè per eandem virtualem determinationem, alioquin etiam ipsæ creaturæ essent sibi intimè præsentès; ergò per aliam & aliam, & consequentèr per aliquod spatium inter se distans; ergò sunt & essent in loco, distantia etenim quælibet arguit locum, sicut etiam ipsa instantia.

Probatur Conclusio tertio:

Nulla fieri potest creatura, quæ non posset moveri; ergò nulla creatura fieri potest, quæ non sit in loco: ant. patet: probatur consequentia; Omnis motus localis supponit ubi, ergò: probatur ant. quia est transitus ab uno ubi ad aliud. Sed in contrà

Arguitur: Omne absolutum prius alio

potest esse sine quocunque posteriori, sed creatura quælibet, est aliquid absolutum prius, quàm sit ubi & præsentia localis; ergò poterat creatura produci sine illo posteriori ubi, quia poterit Deus producta creatura suspendere suam actionem ad producendum ubi. Sed respondeo dist. ma. nisi prius absolutum dicat necessarium respectum & dependentiam ad posterius, concedo, si dicat, nego ma. & concessa mi. nego consequentiam, si enim argumentum valeret, concluderet etiam, quòd posset aliqua creatura existens intra spheram hujus mundi absolvi ab omni ubi, quia tunc creatura est aliquid absolutum prius ubicatione; ergò poterit Deus producta creaturâ suspendere actionem ad producendum ubi, & sic etiam hæc esset sine omni ubi, quòd tamen Advers. negant.

Instatur: Quòd creatura ponatur ad esse

sine omni ubicatione, nulla est omninò implicancia, ergò. R. negando ant. Quia implicancia est formalis contradictio, quæ exinde sequeretur, nam esset hæc & non esset hæc, quod implicat, esset enim, quia quælibet res necessariò incidere debet in aliquam partem spatii imaginarii, & aliquam determinationem virtualem præsentia Divinæ; Non esset verò ex supposito.

QUÆSTIO VI

An duo corpora possint esse simul in eodem Loco?

Doctor Subtilis hanc & sequentem quæ-

stionem, more suo, subtilissimè resolvit & probat, verum tamen aliqui ejus rationes non penetrant vel cavillant, aliqui verò, quorum syncerior est mens, & amor veritatis purior, sicut alibi, ita hæc doctrinam ejus quàm summè reverentur & amplectuntur, etiam si non sint de iis, qui in verba ejus jurant, ut est Pater Thomas

V.

VI.

Argumentum in contrarium.

III.

VI.

I.

Doctor subtilis defenditur & laudatur.